

jo i Fremtiden paavise, at dette Højre, der en Gang har krævet det, selv har stillet Ændringsforslag om at stryge den privilegerede Valgret. Og naar de Herrer sige til os: Naar vi gik ind paa den privilegerede Valgret til Amsraadene, laa det deri, at vi ønskede en fredelig Løsning, vi ønskede at undgaa Kampen, saa har man vel Ret til at spørge: Hvilken Kamp? Kampen mod hvem? Og saa maa de Herrer svare os: Vi vilde undgaa Kampen med Højre i Landstinget. For at undgaa den ere vi gaaede ind paa denne fredelige Løsning og have bibeholdt den privilegerede Valgret. Men de Herrer slippe ikke for Kamp alligevel, de Herrer maa jo være overbeviste om, at der vedblivende vil blive ført en Kamp for at føre den lige og almindelige Valgret igennem, selv om de ogsaa ere løbne fra denne Kamp paa Halvvejen. Men hvem ville de Herrer saa komme til at føre deres Kamp mod? De ville komme til at føre Kampen mod det radikale Venstre og mod Socialdemokraterne. Men jeg antager ogsaa, at saa ligger Landet for dem akkurat, som de ønske, det skal ligge: Fred til Højre, Kamp til Venstre. Derved have de Herrer selv tilkendegivet den Stilling, de i Fremtiden ønske at indtage i dansk Politik.

Det gjaldt om i Enighed at naa en fredelig Løsning af denne Sag, sige de Herrer. Det er en mærkværdig Enighed, de Herrer ere naaede til. For hver Dag, der gaar, og for hver Dag, der forhandles om dette Spørgsmaal, ser man, at denne Enighed bliver stadig mærkeligere. Enigheden i Partiet er fremkommen paa samme Maade, som Enigheden plejer at fremkomme i Reformpartiet, naar de store Spørgsmaal ere paa Dagsordenen: en lille Smule Sygdom, saa er Enigheden der. Forrige Gang var det det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvar Jensen), nu er det det ærede Medlem for Skive (Carl Hansen). Der skal en Smule Sygdom til, saa hjælper det, saa er Sagen i Orden, og skal man endelig føre dette Enighedsresultat igennem oppe i Landstinget, og man ikke kan faa sine egne til at blive syge — de skulde jo gerne være levende ved den Lejlighed —, faar man Modstanderne til at blive syge, saa gaar det alligevel ogsaa deroppe. Men Enigheden i denne Sag er ikke større.

Naar vi lægge Mærke til den Forhandling, der førtes her i Gaar, og saa den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Anders Nielsen) staa op og tale om, at den privilegerede Valgret havde man i Sinde at slippe

af med i en Hurtighed, det vilde være en let Operation, og saa bag efter hørte den højtærede Minister staa op og forsikre, at det, der nu var gennemført, var en varig Ordning, som skulde gælde for lange Tider, vil man forstaa, at Enigheden mellem den højtærede Minister og den ærede Ordfører er ikke saa stor endda. Det forekommer mig, at de Herrer havde gjort vel i at søge sammen en stille halv Time, saa de kunde være blevne enige om, hvad de vilde fortælle os hernede i Tinget, saa at det ikke skulde aabenbare sig, at de i Grunden vare ganske uenige om det, der foreligger. Det samme er Forholdet, naar der er Tale om Enigheden mellem de Herrer og deres Makkere oppe i det andet Ting. Naar det ærede 2det Medlem for 10ende Kreds (Frijs) staa op og takker dem for denne store Indrømmelse, de have gjort, fordi man derved har opnaaet Bevarelsen og Anerkendelsen af de selvskrævede Vælgere som Institution i vort offentlige Liv, er det den Opfattelse, han har faaet, og ikke et Medlem af Venstrereformpartiet, ikke heller den højtærede Minister prøvede paa i nogen som helst Maade at svække dette Indtryk, som de frikonservatives Fører have faaet. Ikke med et Ord sige de til ham: Nej, her tager det ærede Medlem i allerhøjeste Grad fejl, det er ikke vor Mening, at vi ville bevare de selvskrævede Vælgere som Institution i vort offentlige Liv. Det er tværtimod vor Mening, at vi ville have dem afskaffede hurtigst muligt, og det er en Operation, som er ganske let. Saadan talte man ikke, han skal blive i den Tro, at han er enig med dem, og at den Udtalelse, han fremsatte, ogsaa har fuld Virkelighed for dem. Men saansart man hernede i Tinget skal udtale sig, lyde Tonerne ganske anderledes. Saa lød det som i Gaar fra det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen), at det, som var sagt oppe i Landstinget, gjaldt aldeles ikke. Man skulde tro, at Afstanden mellem Folketinget og Landstinget rent fysisk talt var saa stor, at man ikke oppe i Landstinget kunde faa noget at vide om, hvad der er sagt hernede i Folketinget.

Ogsaa naar man skal tage de Herrer indbyrdes Uoverensstemmelse, viser det sig, at den højtærede Minister er ganske uenig med sig selv, alt eftersom han taler i Landstinget, eller han taler i Folketinget. Naar han staa hernede i Folketinget og skal forsvare det foreliggende Forlig, forsikrer han, at det er saa demokratisk, saa demokratisk, og at det kunne vi udmærket godt gaa ind paa. Men naar han taler oppe i